

Гаррі Поттер і в'язень Азкабану. Кн 3

КУПИТИ

Про книгу

Написана Джоан Роулінг книга «Гаррі Поттер і в'язень Азкабану» - третя книга про пригоди Хлопчика-зі-шрамом, яка підкорила цілий світ!

Гаррі Поттер - незвичайний хлопчик. Він дуже не любить літні канікули, адже цей час він проводить в будинку своїх дядька й тітки Дурслі. А вони терпіти не можуть чарівників.

Одного разу, втікши від ненависних родичів, Гаррі підбирає автобус «Нічний Лицар», який везе його прямісінько до рятівного магічного світу. Але тепер він не такий безпечний як раніше. Через дванадцять довгих років на свободу вибрався найнебезпечніший злочинець в'язниці Азкабан і спадкоємець самого Волан-де-Морта - Сіріус Блек! Кажуть, ніби це він зрадив Джеймса та Лілі Поттер, а тепер шукає самого Гаррі щоб закінчити почате Темним Лордом.

Для охорони Гоґвортсу були покликані жажливі дементори - вартові Азкабану. Але чи зможуть вони захистити учнів? Адже є зрадник, який готовий відкрити шлях злочинцеві ...

У 3 книзі Гаррі Поттеру і його друзям, Рону і Герміоні, доведеться знову зіткнутися зі злими чарами і розкрити старі секрети.

Для молодих українських чарівників видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» підготувало книгу «Гаррі Поттер і в'язень Азкабану» українською мовою.

Розділ перший

Совина пошта

Гаррі Поттер був дуже незвичайний хлопець.

По-перше, він ненавидів літні канікули. По-друге, справді хотів виконувати домашні завдання, однак мусив робити це потай уночі. До того ж — так склалося — він був чарівником.

Була вже майже північ, а він лежав у ліжку на животі, тримаючи ліхтарик. Над головою він спорудив собі невеличке шатерце з ковдр, а подушка підпирала велику книжку в шкіряній оправі — «Історію магії» Батільди Бегшот. Гаррі водив по сторінці орлиним пером і, насуплюючи брови, підшукував матеріал для реферату «Недоцільність спалювання відьом у XIV столітті».

Перо завмерло на початку абзацу. Гаррі поправив круглі окуляри, наблизив ліхтарика до книжки і прочитав:

Далекі від магії люди (більше відомі як маглі) за часів середньовіччя боялися магії і не розумілися на ній. Випадки, коли вони ловили й спалювали справжню відьму або чаклуна, були у край рідкісні й не мали серйозних наслідків. Чаклун чи відьма застосовували елементарне закляття «Вогнеморозко», після чого вдавали, що кричать від болю, хоч насправді отримували насолоду від приємного лоскоту багаття. Скажімо, Венделіні Химерній так подобалося горіти, що вона дозволила впіймати себе в різних подобах, як мінімум, сорок сім разів.

Гаррі затиснув перо зубами й дістав з-під подушки чорнильницю і сувій пергаменту. Повільно й дуже обережно відкрутив закрутку, вмочив перо в чорнило й почав писати. Періодично прислухався, чи не тюпає хтось із Дурслів до туалету. Якби вони почули скрипіння пера, довелося б йому решту літа провести в комірчині під сходами.

Гаррі тому й не любив літніх канікул, що мусив жити з родиною Дурслів у будинку номер чотири на вулиці Прівіт-драйв. Дядько Вернон, тітка Петунія та їхній син Дадлі були його єдиними живими родича-ми. Вони були маглі і ставилися до чарів по-середньовічному. В будинку Дурслів ніколи не згадували покійних Гарріних батьків-чарівників. Тітка

Петунія і дядько Вернон уже багато років керувалися принципом: що гірше вони ставитимуться до Гаррі, то скоріше виб'ють йому з голови усі ті чари. Проте, на їхню превелику лють, вони так нічого цим і не домоглися, і минулі два роки жили в постійному страху, що хтось довідається, що Гаррі навчається в Гогвортській школі чарів та чаклунства. На самому початку літніх канікул вони відібрали в Гаррі його книжки замовлянь, чарівну паличку, казан і мітлу, і заборонили йому спілкуватися з сусідами — це все, що вони могли зробити.

Найбільше Гаррі турбувало те, що він не мав доступу до своїх підручників, адже гогвортські вчителі дали на літо чимало домашніх завдань. Наприклад, найскладніший реферат про зморщувальне зілля Гаррі мав написати для найнеулюбленішого вчителя — професора Снейпа. О, як зрадів би Снейп, якби отримав привід покарати Гаррі на цілий місяць! Тому вже на початку канікул Гаррі скористався з першої-ліпшої нагоди...

Коли дядько Вернон, тітка Петунія і Дадлі вийшли на подвір'я позахоплюватися новою машиною (вони розхвалювали її дуже голосно — щоб усі почули). Гаррі прокрався до комірчини під сходами, відімкнув її, схопив кілька підручників і сховав у своїй кімнатці. Якщо не залишати на простирадлах чорних плям, Дурслі й не дізнаються, що він ночами студіює магію.

Гаррі намагався не дратувати тітку й дядька, які й так були на нього злі, адже позавчора йому подзвонив його друг — чарівник.

Рон Візлі, найкращий приятель Гаррі у Гогвортсі, походив з родини справжніх чарівників. А це означало, що він знав багато невідомих для Гаррі штук, однак ще ніколи доти не розмовляв по телефону.

І треба ж трапитися такій халепі — слухавку взяв дядько Вернон.

— Вернон Дурслі слухає.

Гаррі, який саме був поруч, завмер, почувши Ронів ГОЛОС:

— АЛЛО? АЛЛО? ВИ МЕНЕ ЧУЄТЕ? Я... ХОЧУ...
ПОГОВОРТИ... З ГАРРІ... ПОТТЕРОМ!

Рон так голосно кричав, що дядько Вернон аж підскочив і відхилив слухавку далі від вуха, дивлячись на неї люто й занепокоєно.

— ХТО ЦЕ? — заревів він у відповідь. — ХТО ТИ ТАКИЙ?

— РОН... ВІЗЛІ! — репетував Рон, мовби вони з дядьком Верноном стояли на протилежних кінцях футбольного поля. — Я... ШКІЛЬНИЙ... ТОВАРИШ... ГАРРІ...

Маленькі очиці дядька Вернона зиркнули на заляклого Гаррі.

— ТУТ НЕМАЄ ГАРРІ ПОТТЕРА! — гримнув він, тримаючи слухавку на відстані руки, ніби боявся, що вона вибухне. — Я НЕ ЗНАЮ, ПРО ЯКУ ШКОЛУ ТИ КАЖЕШІ БІЛЬШЕ СЮДИ НЕ ДЗВОНИ! НЕ ТУРБУЙ МОЄЇ РОДИНИ!

І він кинув слухавку так, наче то був отруйний павук.

Після цього зчинилася жахлива сварка.

— ЯК ТИ ПОСМІВ ДАВАТИ НАШ ТЕЛЕФОН ТАКИМ ЛЮДЯМ... ТАКИМ... ЯК ТИ! — ревів дядько Вернон, бризкаючи слиною на Гаррі.

Рон, мабуть, зрозумів, що накликав біду, бо більше не дзвонив. Ще одна добра Гарріна приятелька з Гогвортсу, Герміона Грейнджер, також не озивалася. Гаррі підозрював, що Рон попередив її про можливі наслідки дзвінків. А жаль, бо Герміона була найрозумніша з усіх його однокласників. Її батьки були магги, і вона чудово вміла користуватися телефоном: їй, мабуть, стало б глузду не згадувати про Гогвортс.

Отже, Гаррі п'ять довгих тижнів не мав жодної вісточки від друзів, і видавалося, що це літо буде таким самим поганим, як і торішнє. Хоч одна маленька зміна таки відбулася: Гаррі дозволили ночами випускати надвір його сову Гедвігу. Щоправда, він мусив дати слово не посилати з нею листів. Дядько Вернон пішов на цю поступку через галас, який зчиняла Гедвіга, коли цілий день сиділа в клітці.

Гаррі дописав розділ про Венделіну Химерну і знову прислухався. Тишу в наповненому темрявою будинку порушувало хіба що віддалене чи то рохкання, чи хропіння його тілистого двоюрідного брата Дадлі.

Мабуть, вже дуже пізно. Очі аж пекли від втоми.

Краще дописати реферат наступної ночі...

Гаррі закрутив чорнильницю, дістав з-під ліжка стару наволочку, запахнув туди ліхтарик, «Історію магії», реферат, перо та чорнило, і заховав те все під незакріплену паркетину під ліжком. Тоді встав, потягся і глянув на будильник, циферблат якого світився на тумбочці біля ліжка.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ